

ond Aand; det ærede Medlem har ikke set Aanden — Aander ser man jo ikke saadan — han har ikke en Gang mærket Aanden, men han har en Anelse om, at der er en saadan ond Aand i vort Samfund. Og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ikke har mærket noget til denne Aand; den er nemlig konstrueret i det ærede Medlems egen Hjerne. Det er en falsk Aand, en Fantasi-aand, som ingen Steder har hjemme. Det er en ejendommeligt Fremgangsmaade at bringe den Slags Ting til Torvs, naar de virkelige Forhold er saa fuldkommen anderledes.

Jeg kender et Eksempel, som ligger halvandet Aar tilbage, paa, at en By, som for at imødegaa Arbejdsløsheden havde foranstaltet Iværksættelse af et Jordarbejde, hvortil der skulde bruges Arbejdsmand, blev nødt til, for at stille de arbejdsløse faglærte Arbejdere tilfreds, at sætte et ekstra Jordarbejde i Gang, saaledes at der ogsaa kunde gives disse Arbejde, idet de langt foretrak Arbejde fremfor at gaa ledige. Og det var endda under en Arbejdsløshedslov, som var langt bedre end den nuværende. Naar Forholdet er saaledes, tror jeg, det ærede Medlem skulde være noget forsigtig med at dømme — det er nemlig i Virkeligheden en Dom, han har fældet. Den Aand, han taler om, eksisterer slet ikke; en saadan Tale er en Insinuation mod de arbejdsløse, en Insinuation, jeg bestemt maa tilbagevise. Det ærede Medlem skulde tænke over, at der et eller andet Sted staar noget om, at man skal staa til Regnskab for hvert utilbørligt Ord, man haver talet.

Men da det ærede Medlem nu er kommet ind paa at dømme, kunde jeg ønske at høre hans Dom i følgende Forhold: Der var en Husejer, som tog Chancen og solgte sit Hus med en Fortjeneste af 100 000 Kr.; og aldrig saa snart havde han tjent disse Penge, før han gik til en af de offentlige Kasser; der har med den Slags Forhold at gøre, for at faa den Hjælp, som Nybyggere kan faa. Her er ikke Tale om et konstrueret Tilfælde — saaledes som det ærede Medlems Aand var konstrueret —, men om et virkeligt Tilfælde. Det var ikke nogen fattig Mand, men en formuende Mand — en Mand, som har tjent 100 000 Kr., maa dog siges at være en ret velsitueret Mand. Men til Trods for at han havde tjent denne Sum, henvendte han sig altsaa øjeblikkelig til den offentlige Kasse for at faa den Fordel, der kunde faas i Henhold til en Lov, som Staten har været nødt til at give for at ophjælpe Boligbyggeriet. Og efter at denne Mand har bygget, kan han maaske atter tage Chancen og sælge med Fortjeneste. Jeg vilde sætte stor Pris paa at

høre det ærede Medlems Dom — naturligvis retfærdige Dom — om denne Mand.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Statsminister, som i sin Fremlæggelsestale ironiserede en Del over, at man om den nuværende Regering har sagt, at den lægger Hænderne i Skødet. Den højtærede Statsminister nævnte enkelte Ting, som skulde bevise, at det saa langt fra var Tilfældet, at der tværtimod var blevet sat ikke saa faa Arbejder i Gang for at bøde paa Arbejdsløsheden. Nu har det ærede Medlem Hr. Rode allerede oplyst, at den højtærede Statsminister har undladt at bruge 38 Mill. Kr., som kunde have været brugt i det Aar, der er aflagt Regnskab for. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at det synes, som om Statsministeren finder alt her i Samfundet saare godt; i hvert Fald forsøger han at foregøgle sig et Billede, som til Trods for de mange arbejdsløse viser en paradisisk Tilstand. Paa anden Maade kan man ikke forklare sig hans letkøbte Ironi — thi det var jo i Virkeligheden Ironi. Og desværre synes det, som om hele Regeringen, ja, hele Venstres ledende Presse er af samme Opfattelse som den højtærede Statsminister; og dette er for saa vidt værre, som Venstres Presse har Lejlighed til at kende Forholdene ude i Landet. Alligevel er man altsaa af den Opfattelse, at alt er saare godt. Man søger at foregøgle sig et falsk Billede; thi falsk er det.

Forholdet er i Virkeligheden det, at der i Øjeblikket i Tusinder og atter Tusinder af danske Hjem lides Nød i højeste Grad. Medens man under den forrige Regerings Styre kunde sige, at de brede Lags økonomiske Forhold var saaledes, at der kunde opvokse en sund Slægt her hjemme, kan man nu — med et mildt Ord — sige, at dette langt fra er Tilfældet. Det er derfor ikke for meget sagt — selv om det er et stærkt Udtryk —, at disse Tusinder af Hjem forbander det nuværende Styre, det nuværende evneløse Styre, det nuværende Styre, som lægger Hænderne i Skødet. Trods den højtærede Statsministers Ironi er dette Udtryk „lægge Hænderne i Skødet“ et brillant Udtryk for Regeringens Holdning i den Tid, der er gaaet.

Hvis man nu var rigtig ond — det er jeg ikke —, kunde man ønske, at den høje Regering maatte komme ud og prøve den arbejdsløses Forhold. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at den højtærede Landbrugsminister i Stedet for at kunne gaa ud paa et af sine Godser og sparke Knolde i Stykker var nødt til at blive her i Byen og Dag efter Dag maatte gaa rundt og søge Arbejde uden